

Portvin, Madeira, hvad det nu er: Vær saa god, drik, drik! Den, der skænker ud, er Regeringen, som efter min Mening ved en saadan Lejlighed i Stedet for den traditionelle Champagne burde byde et Glas Soda-vand eller Skibsøl. De Herrer ræsonnere vel, som der er blevet ræsonneret i saa mange Tilfælde: Vi kunne ikke være bekendt, naar der kommer saa mange pæne og fine Mennesker, at byde dem paa andet end Vin og Champagne. Nej, Forholdet er dette, at man i Almindelighed ikke tager det saa nøje med, om man drikker lidt for meget, om man faar, hvad man kalder en lille Gnist paa en Gang imellem, men hvis man gjorde det, saa vilde man være nødsaget til at rense ud i ganske anderledes Omfang, end det nu er Tilfældet. Jeg minder her om Sagen: Kaptajn Bjerning; jeg minder om, hvilket Udfald denne Sag fik, skønt der var afgivet omfattende Vidneforklaringer mod ham. Manden havde flere Gange været beruset og stærkt beruset, og dog fik Sagen det Udfald, at den, som rejste den, blev dømt, medens vedkommende Kaptajn, saa vidt jeg husker, havde faaet fri Proces af det Ministerium, som sidder nu, og det er mig ikke bekendt, at den højtærede Minister tog nogen Reservation i dette Tilfælde.

Jeg skal til Slut indstændig opfordre til, at alle de Forhold, der kunne belyse den Langhoffske Sag, særlig i Retning af, at Rigsdagen faar Klarhed over, hvorledes Forholdene paa Sakskøbing Sindssygeanstalt vare, da Langhoff traadte til, og da han traadte fra, maa blive Rigsdagen tilgængelige, og saa maa jeg i denne Forbindelse opfordre den højtærede Minister til at fremskaffe bl. a. nogle af de Strafferedskaber eller Disciplinærredskaber, som ere blevne anvendte overfor de sindssyge (Afbrydelse). Ærede Medlemmer synes at mere sig, men der er ikke noget at mere sig over, for her er Tale om sindssyge Mennesker, som ere blevne iførte Spændetrøje af en saa haard Beskaffenhed, at man for 200 Aar tilbage kunde benytte den rundt om i de europæiske Sindssygeanstalter, men ikke nu om Stunder. Derfor siger jeg, det er af stor Betydning for Rigsdagen at faa at vide, hvilke Forhold der raadede paa det Tidspunkt, da Læge Langhoff traadte til, og hvad der blandt andet har foranlediget, at der rejste sig en saa stærk og bitter Stemning mod denne Mand.

Justitsministeren (Bilow): Til den Kritik, der i Gaar og i Dag har været rettet mod min Afgørelse, skal jeg tillade

mig at komme med nogle imødegaaende Bemærkninger. Kritikken har jo været haard fra mange af de Herrers Side, og jeg skal svare igen. Den Redegørelse, som er bleven udsendt, er stadig bleven kritiseret. Den er et Referat af Sagens faktiske Omstændigheder, og hvis jeg ikke var kommen frem med den straks, tror jeg, at enhver vil give mig Ret i, at netop de ærede Medlemmer, der nu forlange Oplysninger, og som kritisere, at Redegørelsen er kommen frem, vilde være de første til at forlange den. Hvis jeg ikke havde givet en Fremstilling af Sagens Fakta, saa vilde det første Krav have lydt til mig: Lad os faa at se, hvorledes Sagen forholder sig, og det forbaer mig særlig, at det ærede Medlem fra Stege (Jessen) og det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), ikke dele den Anskuelse, at man hellere bør oplyse alt. Jeg synes, det er Tegn paa en vis Bureaukratisme, naar man siger, at jeg burde have afskediget Dr. Muus ganske kort i Stedet for med denne lange Motivering. Jeg synes, at det er hensynsfuldere straks at lægge alt paa Bordet, saaledes som Redegørelsen har gjort.

Jeg vender mig saa med et Par Ord til det ærede Medlem fra Stege (Jessen). Jeg synes, at hans Foredrag var saadan frem og tilbage, snart her, snart der, til hvilken Side hver anden Gang. Men det, som egentlig var Kærnepunktet i det ærede Medlems Foredrag, var dette, at der skulde være en vis Forbindelse mellem den Sylowske Sag og den Muuske. Socialdemokratiets virkelige Standpunkt synes jeg ikke kom frem i dette Foredrag. Jeg synes, at man faar det bedre frem ved at se, hvad der staar i selve „Social-Demokraten“ for den 17. November. Der staar der en Artikel, betitlet: Justitsministeren udsender en for Sundhedsstyrelsens Formand fældende Redegørelse. Der staar deri: „Denne graverende Anklage — det er Redaktør Reventlows — „viser sig nu at være korrekt. Den Redegørelse, som Ministeren har udsendt, er fuldstændig sønderknusende for Dr. Muus, og Ministeren ender da med at erklære, at Sundhedsstyrelsens Formand vil blive indstillet til Afskedigelse“. Der hører man Socialdemokratiets Mening om Sagen, den Gang da Kendelsen blev afsagt. Men i Mellemtiden er der maaske sket nogen Forandring i Socialdemokratiets Stilling, og deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret, at det netop er foranlediget ved Afgørelsen i Sylov-Sagen. Min Afgørelse i Muus-Sagen har selvfølgelig ikke det mindste at